

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1204. Usque Ad Annum 1230

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1763

VD18 90118030

§. 60. Angli in Joannem Regem seditiosi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66406](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66406)

humilitate infirmitatem suam professus Sæcul. XIII.
A. C. 1215.
est, & Spiritum Sanctum invocavit, copiosissime dicere cœpit, ac tanta vi & elegantia, ut & Papa & Cardinales vehementissimo animi motu concuterentur, Exinde in conspectum Pontificis admittus, præsentem Hugolino Cardinale, *Sanccte Pater!* ait, *verecundia perturbor, quod molestus tibi accidam, in gratiam pauperum Fratrum nostrorum, tibi, inquam, tanta alioquin negotiorum mole obruto. Sed hunc Cardinalem nobis dona, quem, quoties necessitas postulaverit, tua licentia & auctoritate fisci, adeamus.* Papa annuente, Cardinalis Hugolinus primus Fratrum Minorum Protector fuit.

§. LX.

Angli in Regem Joannem seditiosi.

In Excommunicationis sententia, quam Papa contra Barones Angliæ protulerat, complures nominabantur, atque eorum ditiones, speciatim autem urbs Londinensis Interdicto Ecclesiastico subijciebantur. Ubi vero hæc sententia in Angliam delata est, sola urbs Londinensis eam contempsit, quod plerique dicerent; hanc Censuram nec a Baronibus servandam, nec ab Episcopis promulgandam

Sæcul. XIII.
A.C. 1215.

dam esse. Literas Pontificias dolo & mendaciis fuisse extortas, ac proinde nullas; quibus accederet, quod Pontificis non esset, negotia sæcularia componere. *Deus*, ajebant, *S. Petro*, ejusque successoribus nullum aliud Regimen, quam quod ad Ecclesiam spectat, commisit. Cur ergo inexplebilis Romanorum cupiditas ad nostra usque pervadit? quid bellum, quod in Anglia gerimus, ad Episcopos Apostolicos? sunt videlicet successores Imperatoris Constantini, non Sancti Petri, cujus nec merita habent, nec facta imitantur. Romani isti, homines recordes, usurarii, simoniaci, in quibus generosum animum, aut militarem vigorem frustra quæseris, jacta excommunicationis suæ censura, toti terrarum orbi dominari volunt.

Populo Londinensi in hunc modum strepitante, campanæ tota urbe pulsabantur, & divinum Officium, spreto Interdicto, elata voce celebrabatur.

Id. an. 1216.

Interea Rex Joannes provincias Angliæ ad Septentrionem positas vastabat, Optimatum Arces captas destruebat, agrus depopulabatur, copiis ex ditioribus ultramarina, in Francia sibi subjecta, advectis. Hisque juncti erant Brabantini, ac Sicarii, qui, abactis pecoribus, undique igne ferroque sæviebant, & inaudita crudelitate quidquid pecunia in

pauperum domibus reliquum erat, ex-
 primebant, nec Ecclesiis nec personis,
 Deo sacris, parcentes. Barones rebus om-
 nibus spoliati, & dolore amentes, in
 Regem Joannem, velut de hominum
 face mancipium, maledice inveheban-
 tur, quod se subjectum & Regnum suum
 cuique mortalium vectigale, etiam da-
 tis literis, effecisset. Quin in despera-
 tionem actis nec reverentia Summi Pon-
 tificis supererat, cui, tanquam præsens
 fuisset, exprobrabant: *Te vero, quem
 Justitiæ Defensorem, Pietatis speculum,
 totius Mundi lumen ac exemplum esse
 oporteret, talem Regem laudare, talem
 hominem tueri? tu Regi, postquam An-
 glie rem publicam exhausit, & Optima-
 tes ejecit, præsidium ideo præstes, quod
 se tibi remisit, atque ut his artibus
 amplissimi Regni opes Romanæ avaritiæ
 voragine absorbeantur (*)?*

Tan-

(*) In Natali Alexandro de Joanne sine
 terra Rege Angliæ lego, Sæcul. XIII. pag. 624.
 ex Mathæo & Henrico de Knygthon: *Joan-
 nes male venit ad Regnum. Nam Arthurum
 de Britannia, filium Godfridi fratris sui, do-
 lose occidit, qui jure Hæreditario debuit ha-
 buisse coronam Regni Angliæ post mortem Ri-
 chardi avunculi sui. Hanc ob causam justum
 bellum intulit Joanni Philippus Augustus. Et*
Hist. Eccles. Tom. XIX. **E e** infe-

Sæcul. XIII.
A.C. 1216.

Tandem Barones Angliæ Regem sibi eligere constituunt, tantæ potentia Principem, ut eos in bona sua restituere valeret, seque ad Ludovicum, Regis Franciæ Philippi Augusti filium, annuæ ætatis circiter vigesimum nonum agentem, & jam tunc Ludovici, successoris sui, parentem convertunt. Ergo Legatos ad Regem Philippum & Principem filium mittunt, cumque Rex ab eis obsides accepisset, Ludovicus filius, ut eo magis ipsorum fidem exploraret, redeuntibus viâ socios dedit, viros duodecim ex Proceribus Franciæ, Londini deinde vigesima octava Februarii anno millesimo ducentesimo decimo sexto inter maximæ lætitiæ indicia exceptos. At post quinque ferme septimanarum lapsum excommunicantur a Papæ Mandataris, qui in Barones & urbem Londinensem Sacræ Sedi refractariam, appropinquante

inferius pag. 625. *Qui (Joannem Regem) pater ob Regni sui Donationem Ecclesiæ Romanæ salutem prædicaret, is oppido falleretur. Non enim Religionis sensu id præstitit, sed ut rationibus privatis confuleret, nulla Reipublicæ cura.*

Hic etiam notandum, quod Rex Joannes postea etiam Regi Marochii in Africa Regnum suum donare voluerit.

te Paschali tempore Censuras, anno su- Sæcul. XIII.
 periore promulgatas, renovantes, iisdem A.C. 1216.
 Proceres Francos eorumque familiares
 complexi sunt. Festum Paschæ illo an-
 no in diem decimam Aprilis incidebat.

Sub idem tempus Galonus Presby- Idem. Chro.
 ter Cardinalis, & Papæ Legatus, in Fran- Guil. Nang.
 ciam venit, prohibiturus, ne Ludovi- 1216.
 cus Princeps in Angliam transmitteret.
 Is Philippo Regi Epistolas Pontificis ob-
 tulit, in quibus rogabat, ne Regem Joan-
 nem a filio suo quocunque modo vexari
 sineret, & potius tanquam Ecclesiæ Ro-
 manæ Vassallum defenderet. Sed re-
 spondit Philippus Rex: *Regnum Angliæ* Res Angliæ.
nunquam fuit, nec erit, S. Petri patri-
monium. Jam diu abhinc, cum Rex
Joannes Regem Richardum, fratrem
suum, de solio deturbare molitus fuisset,
in ejus Curia accusatus, proditoris con-
victus, & damnatus est. Proinde quia
nunquam legitime Rex fuit, Regnum al-
teri donare non potuit. Demus autem,
quod aliquando jure regnaverit; at ne-
fando scelere regnum amisit, cum Arto,
nepote suo jugulato, iterum in judicio
nostro damnatus est. Ceterum nulli Re-
gum jus est Regnum suum alteri donandi,
sine consensu Baronum suorum, quibus
incumbit patriam defendere & custodire.

Ee 2

Quod

Sæcul. XIII. *Quod si Papa Joannis Regis errorem*
 A C. 1216. *tueri vult, exemplum Regibus cunctis*
perniciosum præbet. Tunc vero Opti-
 mates Franciæ omnes una voce exclamare; se pro regulæ hujus veritate as-
 ferenda usque ad necem decertaturos, nulli Principum licere sola sua voluntate
 Regnum alteri tradere, aut vectigale
 efficere, sicque Nobiles & Equestres vi-
 ros jugo servitutis opprimere. Hac
 Lugduni die decima quinta post Paschas,
 scilicet vigesima quarta Aprilis anno mil-
 lesimo ducentesimo decimo sexto, age-
 bantur.

Altera die Rex ad conventum advo-
 cavit Ludovicum filium suum, qui, pa-
 tris lateri assidens, Legatum torvis ocu-
 lis intuebatur. Cumque ille preces re-
 peteret, ne in Angliam transmitteret
 Princeps, Rex Philippus respondit: *In-*
tegram ego semper Pontifici & Ecclesia
Romanae fidem servavi, quin etiam usque
in hanc diem in omni causa, ad eam spe-
ctante, quoties occasio id postulare vide-
batur, profui. Hodieque filio meo nec
consilium suggeram, nec opem concedam,
qua contra Ecclesiam quidquam attentet.
Si vero affirmet, jus sibi aliquod in Re-
gnum Angliæ esse, audiendus est, & quod
justitia exigit, concedendum. Tum via
 Eque-

Equestris Ordinis, cui Princeps causam suam commiserat, surgens, atque ad Regem conversus, *Princeps Auguste*, inquit, nemo ignorat, in Regem Angliæ in Curia tua, Collegarum suorum iudicio, olim mortis sententiam fuisse latam, quod proditione infami & suis manibus Artum nepotem suum exanimaverit; eundem postea multis aliis criminibus fædum a Baronibus Angliæ abjectum, & tanquam indignum a Regno exclusum fuisse. Denique sine eorum consensu Angliam Papæ subjecit, quam etsi alteri donare non licuerit, potestas tamen ei fuit, se ipsum Regno abdicandi. Itaque vacabat Solum Britannia, atque Barones, quibus id competeat, Ludovicum Principem sibi Regem elegerunt, ex jure uxoris* e-

* Blancae

jus, cujus mater, Regina Castiliæ, sola hodie ex omnibus fratribus & sororibus Regis Angliæ hac luce fruitur.

His reposuit Legatus; Regi Joanni, voto sacrae peregrinationis obstricto, quatuor annorum pacem denegari non posse, ejusque Ditiones omnes sub Sacrae Sedis præsidio securas esse debere. Cui Eques; Regem Joannem, priusquam sacrae militiæ votum edidisset, in Principem Ludovicum bellum movisse, ejusque terras infestasse, & ne quidem

Sæcul. XIII. A.C. 1216. adhucdum, licet Cruce signatum, a proposito desistere. Proinde Ludovicum non tam ei arma inferre, quam illata repellere. Legatus vero, cui hæc argumenta non probabantur, addita comminatione excommunicationis prohibuit, ne Ludovicus in Angliam trajiceret, & ne Rex parens consensum præberet. Tum suggestit Princeps Regi, se quoad negotia, ad Angliam spectantia, Franciæ subditum non esse, rogavitque, ne sibi jus suum prosequenti obfisteret. Quibus dictis e cœtu se proripuit. Legatus in Angliam navigaturo, ideoque in itineris præsidium literas Regias petenti, Philippus promisit, se eas quidem petitiones suas, non autem filii sui commeanti concessurum esse. Quo responso Galonus haud leviter offensus ab aula recessit.

§. LXI.

Ludovicus in Angliam navigat.

Ludovicus Regem parentem instantissime rogavit, ne expeditioni suæ obstacula poneret; se se enim Baronibus Angliæ juramento obligasse, quod eis auxilia esset allaturus, & malle se excommunicationi Papali aliquamdiu subiacere, quam datam fidem fallere. Rex, quæ